

تاکتیک‌های پوشالی بایدن مقابل ایران

آمریکا مدعی تمایل به راه‌حل دیپلماتیک برای موضوع هسته‌ای است ولی مشکل اصلی اینجاست که حتی حاضر نیست کوچک‌ترین ریسکی را جهت دستیابی به این راه‌حل انجام دهد.
#۴۷

به گزارش سایت خبری پرسون، دولت آمریکا ادعا می‌کند خواهان راه‌حل دیپلماتیک برای موضوع هسته‌ای است، اما مشکل اصلی اینکه نشان داده حاضر نیست حتی کوچک‌ترین خطرهای سیاسی را برای دستیابی به راه‌حلی که می‌خواهد، انجام دهد. اگر قرار است آمریکا بتواند منافع خود را در دهه‌های آینده حفظ کند، باید شیوه پیچیده دیپلماسی با دولت‌های غیر دوست را بیاموزد.

هفته گذشته تام نایدز، سفیر آمریکا در اسرائیل در اظهاراتی بیان کرد، ایران تا زمانی که به سرکوب معترضان ادامه دهد و در ارائه کمک‌های نظامی به روسیه اصرار ورزد، رد مذاکره با ایران اجتناب‌ناپذیر است. اگر اظهارات این سفیر بیانگر موضع واشنگتن باشد، این یعنی آمریکا به طور مطلق مذاکرات با ایران را برای آینده قابل پیش بینی نادیده گرفته است. آمریکا با گره زدن مذاکرات به موضوعات دیگری که هیچ ارتباطی با برنامه هسته‌ای ندارد، استاندارد غیرممکن برای ازسرگیری مذاکرات تعیین می‌کند.

همیشه رفتاری از سوی دیگر کشورها وجود خواهد داشت که دولت آمریکا آن را غیرقابل قبول می‌داند. اگر این مستلزم خودداری از مذاکره در زمینه موضوعات دیگر باشد، هیچ شانس واقعی برای پیشرفت دیپلماتیک وجود ندارد. البته در این جا مهم نیست اعتراض واشنگتن به رفتار دولت ایران در سایر زمینه‌ها چقدر موجه باشد؛ اما مشروط کردن مذاکرات هسته‌ای به سایر رفتارها منطقی نیست. اگر دولت باراک اوباما، رئیس جمهور اسبق آمریکا از همین استاندارد استفاده می‌کرد، اصلاً توافق هسته‌ای وجود نداشت.

در واقع یکی از اهداف اصلی خرابکاران توافق هسته‌ای در هشت سال گذشته این بود که موضوع هسته‌ای را به موضوعات غیرمرتبط ربط دهند تا این توافق برهم بخورد. هرچه موضوعات بیشتری با هم مرتبط شوند، برای هر یک از آنها آسان‌تر است که فرایند را منفجر کنند. به همین دلیل است مذاکرات اولیه هسته‌ای منتهی به برجام به شدت بر موضوع هسته‌ای متمرکز بود، نه چیز دیگر؛ زیرا سایر موضوعات بهانه‌ای برای خروج از مذاکرات می‌شد.

نکته عجیب اینکه دولت بایدن بیشتر دو سال گذشته را صرف اصرار بر این کرد هیچ موضوع خارجی وارد مذاکرات نشود. آنها بارها درخواست های ایران را که به نظرشان بی ربط به موضوع هسته‌ای است، رد کردند. اکنون که مذاکرات اساساً رو به نابودی است، به نظر می‌آید دولت خوشحال است که موضوعات غیرضروری را به عنوان بهانه‌ای برای دست کشیدن از مذاکرات مطرح کند.

براساس گزارش نشریه «ریسپانسیبل استیت گرفت»، اگر ایران و آمریکا که به یکدیگر بی‌اعتماد هستند بتوانند بر سر موضوعی مورد رضایت دو طرف سازش کنند، باید موضوعات مهم را از بقیه روابط جدا کرد. برخی روابط میان دولت‌ها آنقدر تنش‌آمیز است که پیشرفت در موضوعی کار بسیار دشواری است. اگر آن موضوع از بقیه روابط جدا نباشد، هرگونه بحث منطقی با خصومت محض میان دو دولت مغلوب خواهد شد.

میان سال های ۲۰۱۳ و ۲۰۱۵ میلادی پیشرفتی که آمریکا و ایران در زمینه هسته‌ای داشتند تا حدی به این دلیل به دست آمد که هر دو ترجیح دادند در دام دهه‌ها خصومت گرفتار نشوند و اجازه ندادند دیگر اختلافات عمده بر انعطاف‌پذیری آن‌ها در این موضوع تأثیر بگذارد.

اظهارات نایدز در زمینه مذاکرات درست لحظاتی پس از آن بیان شد که وی بار دیگر به حاضران در اسرائیل اطمینان داد آمریکا دست تل آویو را در رابطه با ایران نخواهد بست و از اسرائیل حمایت و پشتیبانی خواهد کرد. سفیر آمریکا عملاً حمایت بی قید و شرط از هر اقدامی را که اسرائیل انتخاب می‌کند، تکرار و در اقدام بعدی، مذاکرات با ایران را مرده اعلام و شرایط غیرواقعی برای احیای آن تعیین کرد.

همان گونه که تریتا پارسی از مؤسسه کوئینسی نوشت: به نظر می‌آید این مسیری است که تیم بایدن (شاید به طور سهوی) به موضع دیرینه اسرائیل برای تقابل نظامی با برنامه هسته‌ای ایران قدم برخواهد داشت. به نظر آشکار است دولت آمریکا عملاً هیچ کاری برای منصرف کردن اسرائیل از اقدام نظامی و نیز از سرگیری مذاکرات هسته‌ای انجام نمی‌دهد؛ این در حالی است که دیپلماسی تنها چیزی است که می‌تواند به موضوع هسته‌ای پایان دهد.

اطمینان دادن مداوم به اسرائیل مبنی بر اینکه آمریکا در تمام مسیر پشت سر آنهاست، بیش از حد به نظر می‌آید و می‌تواند بی‌احتیاطی از سوی متحدان را تشویق کند که در گذشته مشکلات و چالش زیادی برای آمریکا ایجاد کرده بود. در شرایط کنونی عقلانی است به اسرائیل نشان دهیم واشنگتن از کاربرد زور در ایران حمایت نمی‌کند و همچنین اعلام اینکه مذاکرات مرده است، کار بسیار اشتباهی بود.

دولت بایدن می‌گوید خواهان راه‌حل دیپلماتیک برای موضوع هسته‌ای است، اما مشکل اصلی اینکه نشان داده حاضر نیست حتی کوچک‌ترین خطرهای سیاسی را برای دستیابی به راه‌حلی که می‌خواهد، انجام دهد. اگر قرار است آمریکا بتواند منافع خود را در دهه های آینده حفظ کند، باید

شیوه پیچیده دیپلماسی با دولت های غیردوست را بیاموزد.

منبع:راهبرد معاصر